

ရွှေတိဂုံဘုရား စာပေ

ဝေဖန်ချက်

ဘက်သီးအော်ပရေရှင်း

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

အပြာရောင် ရာသီဥတု၏ ညနေဆည်းဆာချိန်သည် အလွမ်းအဆွေး
ဓာတ်ခံရှိသူများ အတွက် အန္တရာယ်ကြီးစွာ လှပနေပါသည်။ ။ ထွဋ်ထွဋ်
သည် တစ်ယောက်တည်း ကောင်းကင်ကြီးအား ငေးမောခံစားနေရာမှ
ခြေသံကြောင့် အနောက်ဘက်ကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
တကယ့်အဆွေးသမားကြီးတစ်ယောက်လို သူ့မျက်လုံးရီဝေဝေများ သ
ည် တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားသ
ည် ။

ဒါသည် သူ့အတွက် ဘဝကပြဋ္ဌာန်းထားသော အလေ့အကျင့် (သို့မ
ဟုတ်) ဗီဇတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်လေသည် ။ လူနှစ်ယောက်သည်
စကားတိုးတိုး တိုးတိုးပြောလျက် တစ်ခုခုကို အငြင်းပွားကာ သူ့အနီးသို့
လျှောက်လာကြ၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး မိုး
ကောင်းကင်ကြီးကို ဆက်ငေးချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ
နားနှစ်ဖက်ကိုတော့ အစွမ်းကုန်စွင့်ထား၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုလူနှစ်
ယောက်သည် သူ့ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်နိုင်မလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ
တွက်နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာသော လူနှစ်ဦး
မ ၂၁ သူ့နောက်ကျောဘက်တည့်တည့်ကို ရောက်လာ၏။ သူတို့
ဆွေးနွေးပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာမှာ နေရာရွေးချယ်နေခြင်း

ဟု နားစွန်နားဖျားကြားပြီး ထွဋ်ထွဋ် သိလိုက်ပါသည်။ ပုံစံတွေကြည့်ရတာ တောသားလူလည်တွေနဲ့ တူပါရဲ့။

ထွဋ်ထွဋ်သည် သူ့အတွေးမမှားကြောင်းကို သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ သိလိုက်ရ၏။ သူ့နောက်ကျောဘက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူစိမ်းနှစ်ယောက်သည် ထွဋ်ထွဋ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသည့် ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ၏ အငြင်းအခုံကိုတော့ ဆက်လက်ဆင်နွှဲနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထွဋ်ထွဋ်က သူတို့ နားသို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် မသိမသာ တိုးရွှေ့သွားကာ နားစွင့်နေမိ၏။

“ဟေ့ကောင်.... မျိုးကျော်၊ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ မင်းပြောတဲ့ ဘုမ္မာလမ်းဆုံလိုနေရာမျိုးက လူပိုများ ပေမယ့် ရှော့ရှိသွားနိုင်တယ်။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ခုတည်း ကြည့်လို့ မရဘူး မျိုးကျော်၊ ကိုယ့်အန္တရာယ်လည်း ... ကိုယ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်”

မျိုးကျော်ဆိုသည့်ငနဲက ဆံပင်ရှည် တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်သည် မျိုးကျော်အပေါ် အတော်အတန် ဩဇာရှိပုံလည်း ရ၏။ သူက မျိုးကျော်အား ဆက်၍ ဖိအားပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါပြောတာ ယုံစမ်းပါ မျိုးကျော်ရာ ... ဘုမ္မာလမ်းဆုံထက်စာရင် ငါပြောတဲ့ ဘောလုံးကွင်းထိပ်မှာ က ပိုမိုက်တယ်။ နည်းနည်းလူရှင်းတယ် ဆိုပေမယ့် အချဉ်လေးတွေ ရှိတတ်တယ်ကွ...”

မျိုးကျော်က သူ့စကားကို စောဒကမတက်တော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆိုလည်း ကိုဖေသဘောပဲဗျာ။ ကိုဖေက ... ဒီလောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်နေမှ တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဟု

တ်ပြီလား....”

ဆံပင်ရှည် တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နှင့် ကိုဖေဆိုသောလူက မျိုးကျော်၏ လက်လျှော့ပေးလိုက်သည့် စကားကြောင့် ငါးခုတစ်ကောင်လိုပြီးပြီး ဂုဏ်ယူနေလေသည်။ ။ မျိုးကျော်၏ တပ်လှန့်သံကြီးက ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကဲ...ကိုဖေ၊ ဒိုးကြမယ်၊ မှောင်သွားရင် မကောင်းဘူး။ ရော့ ... ဒီမှ ဖဲထုပ် ... ခင်ဗျားရွေးချယ်တဲ့ နေရာဆိုတော့ ခင်ဗျားပဲ ဦးဆောင်ပေတော့ ...အိုကေနော်...”

“စိတ်ချစမ်းပါ ...မျိုးကျော်ရာ၊ ဖေစိုးအောင်ပါကွ။ လေးတန်းထဲက ဖဲရိုက်စားလာတဲ့ ကောင်ပါ...”

ကိုဖေ (ခေါ်) ဖေစိုးအောင်က မျိုးကျော်လှမ်းပေးလိုက်သော ဖဲထုပ်ကိုယူကာ ခုံးတန်းလျားဆီမှ ထလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ကိုဖေ၏ ခြောက်ပေနီးပါးရှည်သည့် ကလန်ကလားအရပ်ကြီးနှင့် မျိုးကျော်၏ ပုတက်တက်၊ ကွတတခြေလှမ်းများ သည် ဘောလုံးကွင်းထိပ်ဘက်သို့ တက်ကြွစွာ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ ။

ထွဋ်ထွဋ်သည် သူတို့ ရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ အခုပွဲသည် သူ့အတွက် စွန့်စားမှုအသစ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူသည် လိုအပ်တာတွေကိုယူရန် အခန်းဆီသို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့၏။ သူ့အခန်းသည် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ မို့ ထွဋ်ထွဋ်က အသွားအပြန်ကြာမည့်အချိန်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်ထဲမှ တွက်ချက်နေ၏။

သူက ခေါင်းအေးအေးဖြင့် လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားနေပြီး ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း ပိုမိုသွက်လက်စွာ လျှောက်လှမ်းလိုက်ပါသ

ည် ။ ဖိုးဇော်တို့ အုပ်စုကို မတွေ့ရင်ခက်မယ်ဟု လည်း သူတွေ့မိ၏။ အို
... ဒီကောင်တွေ မရှိတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။
ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့။

ထိုသို့ သူက ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည် ။

*

အချိန်နာရီဝက်ခန့် ကုန်လွန်ပြီးသွားသောအခါ ထွဋ်ထွဋ်သည် ညနေ
ခင်းအော်ပရေးရှင်းအတွက် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ အခုအ
နေအထားက ဖျံကို နားရွက်တံတွေးဆွတ်ရမည့် အနေအထားမို့ နည်းန
ည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပါ၏။ ဖိုးဇော်တို့ အဖွဲ့ကိုလည်း သူ
တွေ့ပြီးသွားပြီမို့ စိုးရိမ်စရာတော့ သိပ်မရှိပါ။

အခု ထွဋ်ထွဋ်၏ ပုံစံသည် လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်လောက်တုန်းက ထွ
ဋ်ထွဋ်မဟုတ်တော့...။ သွားအနည်းငယ် ခေါသွားသည် ။ အဝတ်အစား
တွေကလည်း သူ့အလှူသွားရင် ဝတ်လေ့ရှိသော ယောပုဆိုးနှင့် ကော်လံ
ကတုံးအဖြူရောင်နှင့် ဖြစ်သွားသည် ။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်၌ တစ်ကျပ်
သားခန့် အလေးချိန်ရှိနိုင်သော ရွှေဟန်းချိန်းကြီးကို ကြွားကြွားရွှားရွှား
ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့ခါးပေါ်တွင် လည်း Nokia အမျိုးအစား Hand-set
တစ်လုံးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ချိတ်ထားလိုက်သေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ ထွဋ်ထွ
ဋ်၏ အိတ်ထောင်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်သောင်းပြည့်အောင် မရှိချေ။
တိကျစွာပြောရလျှင် သူ့မှာ ပိုက်ဆံကိုးထောင့်ငါးရာကျပ်တိတိသာ ပါပါ
သည် ။

ထွဋ်ထွဋ်သည် ဘောလုံးကွင်းထိပ်ရှိ မြေကွက်လပ်ငယ်ဆီသို့ သွက်
သွက်လေးသွားနေမိ၏။ တစ်ချိန်တုန်းက ပိုက်ကျော်ခြင်းကွင်းဖြစ်ခဲ့ဖူး
သော ထိုမြေကွက်လေးဆီ သူရောက်တော့ လူလေးငါးယောက်ခန့် စုပြုံ

ဝိုင်းအုံနေသည့် ကစားပွဲတစ်ခုက စောင့်ကြိုနေပါသည်။ သူခန့်မှန်းထားသလို အကုန်လုံး မှန်နေသဖြင့် ထွဋ်ထွဋ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသွား၏။

ကစားပွဲမှာ သုံးချပ်မှောက် ဖဲဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ခိုင်တွေကတော့ ဖေစိုးအောင်နှင့် မျိုးကျော်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုဖေက ဖဲကိုင်ကာ မျိုးကျော်က ဘေးမှ “ထိုးထားနော်...ထိုးထား၊ ကိုယ်ထိုးမှ ကိုယ်ရမှာ...” ဟု အော်၍ ထိုးသားများကို ဆွယ်နေလေသည်။ စုစုပေါင်း ထိုးသားလေးယောက်ရှိ၏။ လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် လူကြီးနှစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြပြီး လူငယ်နှစ်ဦးသည် ပိုက်ဆံသိပ်ရှိကြပုံမရ...။ လူကြီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက သုံးထောင်ကျော်နိုင်နေကာ ကျန်တစ်ဦးကတော့ နှစ်သောင်းခွဲလောက် ရှုံးနေပါသည်။ လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ချွေတာသောအားဖြင့် နှစ်ရာ၊ သုံးရာလောက်သာ ထိုးနေကြတာ တွေ့ရ၏။ ထွဋ်ထွဋ်က မယောင်မလည်နှင့် ထိုကစားပွဲအနီးသို့သွား၍ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုးသားများထဲတွင် သူနှင့်မျက်မှန်းတန်းမိသူ တစ်ယောက်မှ မပါသဖြင့် ထွဋ်ထွဋ်ကျေနပ်သွားပါသည်။

သူပုံစံနှင့် အိုက်တင်တွေကြောင့် မျိုးကျော်နှင့် ကိုဖေတို့ က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပြလိုက်ကြ၏။ မျိုးကျော်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကစားပွဲကိုကြည့်ရှုနေသည့် ထွဋ်ထွဋ်အား စတင်၍ ဆွယ်ပါသည်။

“ထိုင်လေ ... လာ အစ်ကို၊ ဝင်ကစားပါလား။”

မျိုးကျော်က ပြောရင်းနှင့် လက်ကလည်း လူငယ်ထိုးသားနှစ်ဦးကြားမှာ ချဲပြီးနေရာလုပ်ပေး၏။ ထွဋ်ထွဋ်က အလိုက်သင့်ပင် ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကိုဖေက ဝိုင်းထဲဝင်လာသော ထွဋ်ထွဋ်အား အသား

လွတ်ကြီး သွားဖြဲပြနေ၏။ သွားခေါထွဋ်ထွဋ်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ထိုးရင် ဘယ်လောက် အနည်းဆုံးထိုးရမလဲ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် မျိုးကျော်က ပထမ ကြောင်သွားသေးသည် ။
နောက်မှ ...

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း လာနောက်နေပြန်ပြီ။ အစ်ကိုပုံစံနဲ့ ဆို ဘယ်လောက်အများ ဆုံး လက်ခံသလဲလို့ မေးရမှာ ဗျ ...”

မျိုးကျော်၏ စကားကြောင့် တခြားထိုးသားများမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြပါသည် ။ ထွဋ်ထွဋ်က ပြန်၍ ဖြေရှင်းလေသည် ။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ...ခင်ဗျားတို့ က ကျွန်တော့်ကို ဇွတ်အထင်ကြီးနေတော့တာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်က အခုပိုက်ဆံသိပ်ပါမလာလို့ ချွေထိုးရအောင်ပါ ...”

မျိုးကျော်က မေးပြန်၏။

“သိပ် မပါဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ...”

“တစ်သောင်းဝန်းကျင်လောက်ပေါ့...”

ထွဋ်ထွဋ်၏ စကားကြောင့် ထိုးသားလူငယ်တစ်ဦးက ...

“အဲဒီလောက်ပါရင် တော်ရောပေါ့၊ လာ ... ပဲများ မနေနဲ့ ၊ ကျွန်တော်ဆို ခုနစ်ရာပဲရှိတာ...”

ထွဋ်ထွဋ်သည် ထိုလူငယ်လေးရဲ့ စွာပုံကြောင့် ရယ်မောလိုက်မိသည် ။ ပါးနပ်လှသော မျိုးကျော်က သူ့ကိုပြော၏။

“လုပ်ပါ ..အစ်ကိုကြိုက်သလောက်သာ ကစားပါ။ ငွေမပါလည်း တခြား အဆင်ပြေမယ့်နည်းလမ်းတွေရှိတာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကိုဖေက ထွဋ်ထွဋ်လက်မှာ ပတ်ထားသည့် ရွှေဟန်းချိန်းကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကိုဖေက ဝင်ပြောပါသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်... တကယ်ပြောတာ အစ်ကို ...။ အစ်ကိုကြိုက်သလောက်ထိုး။ ကျွန်တော်တို့ လျော်မယ်။ ဒီမှာ တွေ့လား။ ပိုက်ဆံခြောက်သိန်း ကျော်ရှိတယ်...”

ပြောရင်းနဲ့ ကိုဖေသည် သူ့ပေါင်နဲ့ ဖိထားသော အလတ်စားအရွယ် အိတ်ကို ဇစ်ဖွင့်ပြ လိုက်လေသည်။ ။ တကယ်တော့ ပိုက်ဆံက သုံးသိန်း ကျော်မျှသာ ရှိပါသည်။ ။ ထိုးသားများအားလုံးသည် ကိုဖေလုပ်ပြနေသည့်အိတ်ဆီ၌ အကြည့်တွေ ပြိုကျသွား၏။ လောဘကြောင့် တလက်လက်ဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများကြားမှာ ထွဋ်ထွဋ်တစ်ယောက်သာ မျက်လုံးကို မှေးစင်းထားပါသည်။ ။ မျိုးကျော်က ကစားပွဲကိုပြန်၍ စတင်ရန် ဆော်ဩလိုက်၏။

“ကဲ ကဲ... လုပ်၊ ဝိုင်းပြန်စမယ်”

ကိုဖေသည် ဖဲချပ်လေးသုံးချပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရွှေ့လျားကစားပြနေ၏။ ဖဲချပ်တွေမှာ ကိုဖေလက်ထဲတွင် အတော်ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ။ ထွဋ်ထွဋ်မှာ ပွဲဦးထွက်၌ နှစ်ထောင်အလျော်ရ လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ။ နောက်တစ်လှည့်တွင် လည်း သူသုံးထောင် ထပ်နိုင်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ သို့သော် တတိယအလှည့်တွင် သူငါးထောင်ထိုးရာ ပြန်ပါသွား၏။ စတုတ္ထအလှည့်မှာ လည်း သူငါးထောင် ထပ်ပါသွားပြန်သည်။ ။ ထွဋ်ထွဋ်က တော်တော်တင်းသွားဟန်ပြုလိုက်ပြီး ပွဲကြမ်းစပြုလာသည်။ သူမှ လွဲ၍ တခြားထိုးသားတွေအားလုံး နိုင်နေကြ၏။

သူက အိတ်ထောင်ထဲရှိ လက်ကျန်ပိုက်ဆံ လေးထောင့်ငါးရာကို အ

ကုန်ချထိုးပစ်လိုက်၏။ နောက် ... သူသည် ကိုဖေလက်တွေကိုလည်း အလစ်လုံးဝမပေးဘဲ သေချာကြည့်နေတော့သည်။ ။ သို့သော်... ထိုအလှည့်တွင် လည်း သူ့ပိုက်ဆံတွေကို အလျော်အစားလုပ်သော မျိုးကျော်ကပဲ စားသွားပြန်သည်။ ။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့ ...။ ထွဋ်ထွဋ်၏ မျက်နှာသည် နီရဲပြီး တင်းမာနေ၏။ ထိုစဉ် သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားသော ဟန်းဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် သူက စိတ်ပျက်သလိုနှင့် ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ သူသည် တစ်ဖက်လူကို ဖုန်းထဲမှာ ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ ။ အားလုံးက ဖုန်းဆက်သူသည် ထွဋ်ထွဋ်၏ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်သွားကြ၏။ တကယ်တော့ သူ့ဟန်းဖုန်းက လိုင်းမပါသော အခွံကြီးမျှသာဖြစ်ပြီး ဖုန်းသံမြည်အောင် အချိန်ကိုက် အလန်း(alarm) ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထွဋ်ထွဋ်သည် သူ့ဖုန်းပြောနေတာကို စောင့်နေသော ကိုဖေအား သေသပ်စွာ စူးခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ကိုဖေ၏ နှုတ်ခမ်းစွန်းလေးများမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ တွန့်ကွေးသွား၏။ သူကပြောလိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံကုန်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ကစားချင်သေးတယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

မျိုးကျော်က ပြုံးကာ...

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီက လိုသလောက်ယူပေါ့။ လုပ်ငန်းသဘောအရ အစ်ကိုပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို ခဏပေးထား ...။ ပွဲပြီးတဲ့ အခါ အစ်ကိုအိမ်ကို ပိုက်ဆံလိုက်ယူကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“အေး...ကောင်းပြီ”

“ဒါဆို အစ်ကို ဘယ်လောက်ယူမလဲ။ ဘာပေးထားမလဲ”

ထွဋ်ထွဋ်က သူ့လက်မှာ ပတ်ထားသော ဟန်းချိန်းကြီးကို ချွတ်ပေးလိုက်၏။

“ရော့... အဲဒါ တစ်ကျပ်သားကျော်တယ်”

မျိုးကျော်က ဟန်းချိန်းကို ဆကြည့်ရင်း သူ့ကို ပြန်မေးပါသည်။ ။

“အစ်ကိုက ဘယ်လောက်ယူမလဲ”

“တစ်သိန်း...”

သူက ပါးစပ်မှ ပြောရုံသာမက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုပါ ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ ကိုဖေသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ထွဋ်ထွဋ်ကို ပေးလိုက်၏။ အချဉ်ကောင်တွေပြီဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကိုဖေက မျိုးကျော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ထွဋ်ထွဋ်က သူတို့ကို စည်းကမ်းတွေ ကြိုတင်ပြောပြပါသည်။ ။

“အလျော်အစားနော်...”

“ဒါပေါ့ ...”

“ရေကုန်ရေခန်းနော်”

“ဟာ ... လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့။ အစ်ကို ဆန္ဒရှိသလိုလုပ်ပါ...”

မျိုးကျော်က အလွန်ယဉ်ကျေးနေ၏။ ကစားပွဲမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသောလူတွေ နည်းနည်းများ လာသည်။ ။ အခုတော့ ဝိုင်းထဲတွင် ထွဋ်ထွဋ်နှင့် ဒိုင်သာအဓိကဖြစ်နေပြီး ကျန်ထိုးသားတွေက အလိုလို ဘေးရောက်ကုန်ကြသည်။ ပွဲက ကြမ်းလေပြီ။

ထွဋ်ထွဋ်သည် ဝိုင်းပြန်စုစုချင်းမှာ ငါးထောင်ကို စမ်းထိုးကြည့်လိုက်

၏။ သူနိုင်သွားသည် ။ နောက်တစ်လှည့်တွင် လည်း သူတစ်သောင်းချ
ထိုးပြန်သည် ။ ထွဋ်ထွဋ် နိုင်ပွဲဆက်ပြီး အလျော်ထပ်ရသည် ။ တတိယ
အလှည့်တွင် စောစောတုန်းကပွဲကို နမူနာယူ၍ သူက ငါးထောင်ပြန်
လျော့ချပစ်လိုက် ပါသည် ။ သူ ထပ်နိုင်သွားပြန်သည် ။

ဒိုင်နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ အပြုံးမပျက်ကြဘဲ ထွဋ်ထွဋ်ကို
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ငွေတွေလျော်ပေးနေပါသည် ။ စတုတ္ထအလှည့်တွင်
သူတစ်သောင်းထိုးရာတွင် တော့ အစားခံလိုက်ရ၏။ ပဉ္စမအလှည့်တွင်
သူ ငါးထောင်သို့ ပြန်လျော့ချလိုက်၏။ ဒါကိုလည်း ဒိုင်က စားသွားပြန်
သည် ။ ဆဋ္ဌမအလှည့်တွင် ကိုဖေက ဖဲချပ်တွေကို ကတ္တီပါစပေါ် ခင်းချ
နေပါသည် ။ ထိုးသားများက ဘာကိုထိုးရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေကြ
ဆဲ ... ။ ထိုအခိုက် “ရဲ...ရဲတွေ လာပြီ။ ပြေးကြ...”ဆိုသော တပ်လှန့်သံ
နက်နက်ကြောကြောကြီးနှင့်အတူ လူသုံးယောက်သည် ဝိုင်းထဲဖြတ်ပြေး
ကာ ဝိုက်ဆံတွေ၊ ဖဲချပ်တွေကို အကုန်လုံး ကန်ကျောက်သွားကြ၏။ ထိုး
သားများ နှင့် ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်များ သည် လည်း ‘ရဲတွေ
လာပြီ’ဆိုသဖြင့် ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးကြရာ အချင်းချင်း တိုးဝှေ့တွန်း
တိုက်မိကုန်တော့သည် ။ တချို့ကလည်း ဝိုက်ဆံတွေကို ဝင်လုနေကြ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော် ထိုမြေကွက်လပ်ငယ်ကလေး၌ လူတစ်ယောက်မှ
မရှိတော့...။ အားလုံးမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်သွားကြလေသည် ။

ထွဋ်ထွဋ်တစ်ယောက်လည်း သူ့အခန်းဆီ ပြန်ရောက်နေပါသည် ။
သူသည် သွားခေါကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ နဂိုမူလ ထွဋ်ထွဋ်ပုံစံ
ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည် ။ သူက ဝိုက်ဆံတွေကို ပြုံးရွှင်စွာ ရေတွက်ကြည့်
နေ၏။ စုစုပေါင်း ... တစ်သိန်းနဲ့ ငါးထောင်တိတိ။ သူ့အရင်း ကိုးထောင့်

ငါးရာကို နုတ်လိုက်ပါက ထွဋ်ထွဋ်သည် ဒီအဖြစ်အပျက်၌ ကိုးသောင်းငါးထောင်ငါးရာတောင် အမြတ်ထွက်သွား၏။ သူက ထိုထဲမှ ရဲတွေ လာပြီဟု အော်ပေးသော ဖိုးဇော်တို့ အုပ်စုကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး ငါးထောင်ပေးလိုက်ပါသည် ။

ဖေစိုးအောင်နှင့် မျိုးကျော်တို့ မှာ လူအုပ်ကြီး၏ တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးယောင်ပေါက်ပြု လျက်ရှိသည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတော့ ရအောင်ယူလာနိုင်ခဲ့သဖြင့် တော် သေး၏။ ဒါတောင် ပိုက်ဆံတစ်သောင်းဝန်းကျင်လောက် ပျောက်သွားခဲ့ ၏။

ကိုဖေသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးပြီး မျိုးကျော်ကို ငေါက်နေ၏။ သူစိတ်ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးလောက်သည် ။ သူတို့ ကစားပွဲကို တကယ် ရဲလာဖမ်းတာမဟုတ် ...။ ပြီးတော့ ဟိုသွားခေါ်ဆီကို ပိုက်ဆံတစ်သိန်း ကျော် ပါသွားခဲ့၏။ သူ့ဟန်းချိန်းကလည်း အတုကြီးဖြစ်နေသည် ။ သူတို့ သည် အရှုံးပေါ်အရှုံးဆင့်လျက်ရှိကြ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို သေချာပြန်တွေးကြည့်လေ ဟိုသွား ခေါ်ကောင်၏ လက်ချက်ဆိုတာ ထင်ရှားလေဖြစ်သည် ။ ဖေစိုးအောင်က တကယ်တော့ ပိုက်ဆံတွေဆုံးရှုံးသွားတာကို သိပ်မနှမြောပါ။ ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ ရသည် ။ ကိုဖေသည် သူတို့လို လူတကာအပေါ် ဖျံကျနေသည့် ပန်ကာတွေကို ပြန်ဘတ်သွားသော သွားခေါ်ကောင်ကို အတော်ခံပြင်း နေသည် ။

လူလိမ်တွေသည် သူတို့ ကို ပြန်လိမ်နိုင်သူများ နှင့် ကြုံတွေ့ကြရ သောအခါ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ကလဲ့စားချေမှာ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ထို လူ၏ ပညာစွမ်းကြောင့် ဆရာတင်ကာ တပည့်ခံလိုက်ကြပါသလား...။

တကယ်တော့ လူလိမ်ဆိုသည် မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လိမ်ရဲသူမျိုးကို
ခေါ်ပါသည်။ ။ ထို့ထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော လူလိမ်တို့ မှာ ကို
ယ့်ယုံကြည်ချက်ကိုပင် ကိုယ်ပြန်၍ လှည့်ဖျားလိမ်လည်နိုင်ကြလေသည်

။

*

အခန်း (၂)

မနက်ခင်း၌ မိုးသားများ ၏ အရောင်မှာ ထူးခြားနေပါသည်။ ။ တိမ်ရောင်စုံများ သည် ကောင်းကင်ကျွန်းဘား ကစားနေသလို လှပစွာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဆွဲဆောင်လျက်ရှိ၏။ ထိုမြင်ကွင်းသည် တကယ်ပဲ တွေ့မြင်ရသူအပေါင်း၏ စိတ်နှလုံးကို မြူးထူးရွှင်ပျလာစေသည်။ ။ အခုလည်း သီဟသည် မိုးတိမ်များ ၏ ကကြိုးကကွက်တွေကြောင့် ဘဝရဲ့ အဆင်မပြေမှုများကို ခဏမေ့လျော့သွားကာ သူ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလာ၏။ သီဟက ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။

သူသည် မနက်စောစောစီးစီးအချိန်တွင် စိတ်ကြည်လင်နေပါက ကံကောင်းတတ်သည်။ ။ ခွင်အကြီးကြီးတွေ မိတတ်သည်။ ။ အခုတလော သူသိပ်အဆင်မပြေလှတာမို့ ဒီလိုမနက်ခင်းမျိုးကို မျှော်လင့်နေမိခဲ့၏။ ဒီမနက်တော့ သူမျှော်လင့်ထားသည့်အချိန် ကျရောက်လာသဖြင့် သီဟဝမ်းသာပါသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...သီဟတစ်ယောက် သူ့အယူအဆနှင့်သူတော့ အိုကေနေလေသည်။ ။

သီဟက ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ အဆောင်တစ်ခုတွင် နေ၏။ ပြီးခဲ့သည့်တစ်နှစ်အတွင်း သူ့မှာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိသော်လည်း တခြားအဆောင်သားများ ထက် အောက်မကျဘဲ စိုပြည်စွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။ သူ့အပြောအရ သူသည် မန္တလေးဇာတိဖြစ်ပြီး မိဘတွေက ပွဲရုံလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ကြကြောင်း သူက ဂျပန်သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရန်ကုန်

မှာ အဆောင်၌ ခေတ္တနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘတွေက ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ မို့ သူ့ထံ ငွေမှန်မှန်ပို့ကြကြောင်း၊ သူသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒအထူးပြုဘာသာဖြင့် (B.Sc)ဘွဲ့ရထားပြီးသူဖြစ်ကြောင်း ၊ သူက မိဘများ ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းအလုပ်ကို ဝါသနာမပါသဖြင့် တိုင်းတစ်ပါး သွားရောက်စွန့်စားချင်သူဖြစ်ကြောင်း ... သိရှိရသည် ။

တကယ်တော့ သူက မန္တလေး၌ လိမ်လည်မှုတစ်ခုကို တိမ်းရှောင်ရင်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မိဘတွေလည်း သူ့မှာ မရှိတော့....။ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော သူ့ကို ဦးလေးတစ်ယောက်က မွေးစားခဲ့ကာ၊ ဦးလေး၏ မိသားစုတွင် အနှိမ်ခံဘဝဖြင့် သီဟတစ်ယောက် ကြီးပြင်းလူလားမြောက်လာခဲ့ရသည် ။ သီဟသည် အနှိမ်ခံဘဝ၌ သူ့ကို ဝိုင်းနှိမ်ကြသူများကို လက်စားချေလိုစိတ် ပြင်းပျံ့ခဲ့၏။ ဒါကြောင့် သူအရမ်းချမ်းသာချင်သည် ။ သူ သူဌေးကြီးဖြစ်လာတဲ့ အခါ သူ့ကိုနှိမ်ခဲ့ကြသူတွေကို လက်စားချေနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော မှားယွင်းသည့်အယူအဆဖြင့် သီဟက ငွေကို ဖြတ်လမ်းနည်းတွေသုံး၍ ရှာခဲ့သည် ။ သီဟ၏ စာရိတ္တကြောင့် ဦးလေးအိမ်ပေါ်မှ လည်း ဆင်းလာခဲ့ရပါသည် ။

ထိုသို့ဖြင့် သီဟမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းကပင် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်တတ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည် ။ နောက်ပိုင်း၌ သူ့အကြောင်းကို လူတွေက ရိပ်စားမိလာ၍ သူက မန္တလေးမြို့ကို စွန့်ခွာရန်အထိ ဖြစ် လာလေ၏။ သူ ရန်ကုန်သို့ရောက်လာတော့လည်း တခြားလူငယ်တွေလို ရရာအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ သူတစ်ပါးအပေါ် လှည့်စားလိမ်လည်၍ ထမင်းရှာစားခဲ့သည် ။ အချောင်ရသည့် ငွေတွင် သာယာနေမိသဖြင့် သူ့ဘဝသည် ခါးပိုက်နှိုက်လူလိမ်တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ရုန်းထွက်မရတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ သူသည် အခုချိန်အထိ ကံကောင်းပြီး အဖမ်းမခံရသေးပေ။ သီဟမှာ ပင်ကိုဉာဏ်ထက်မြက်သော လူငယ်တစ်ယောက်မို့ သူ့လုပ်ရပ်တွေက ပီရိသပ်ရပ်စွာ ပြီးမြောက်သွားခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်၏။ သူသည် အဆောင်၌ ပါးနပ်စွာနေသည် ။ လူအများ နှင့်တည့်အောင်ပေါင်းသည် ။ ကူညီစရာရှိရင်လည်း သီဟက ကူညီသည် ။ ထို့ကြောင့် သီဟကို အဆောင်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးဒေါ်သောင်းကပင် လိုလိုလားလားရှိလေသည် ။

သီဟသည် ပထမဦးစွာ အိပ်ရာမှ ထ၍ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး ရေမိုးချိုးပစ်လိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားမှ လမ်းထိပ်က ‘ဇင်ယော်’လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျစ်မ့်တစ်ခွက်ကို အရသာခံကာသောက်သည် ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဘေးနားဝိုင်းများကို သူ လေ့လာကြည့်လိုက်မိ၏။ အချဉ်နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်လောက် တွေ့ရသည် ။

သို့သော် သီဟက ဒါမျိုးတွေကိုမလုပ်...။ ကိုယ့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်အဆောင်၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်... လိုနေရာများ ဆို သီဟက ရှောင်သည် ။ သူက မန္တလေးမှာ တုန်းက ရပ်ကွက်ထဲ၌ နာမည်ပျက်နဲ့ ကျော်ဇော သူတစ်ဦး၏ ဘဝကို ကြုံခဲ့ဖူးပြီမဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ သီဟသည် အတွေ့အကြုံများ သော ဝါရင့်ဘတ်သီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ သူက ခြောက်မိုင်ခွဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး လှည်းတန်းဘက်ဆီသို့ (၅၁)ဘတ်စ်ကားကိုစီး၌ ထွက်လာခဲ့သည် ။

(၅၁)အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးသည် အဲကွန်းမဖွင့်တာ နှစ်နဲ့ ချီ၍ ကြာနေခဲ့ပြီ။ စပါယ်ယာများ သည် အဲကွန်းအစား ပြတင်းပေါက်များကိုသာ ဖွင့်ထားကြ၏။ ကားပေါ်သို့ သီဟရောက်သွားသည့်အချိန်သည် မနက်ရုံး

တက်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကားတစ်စီးလုံးမှာ ကျပ်ညပ်လျက်ရှိ၏။

သူ့မျက်လုံးများက ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ အလေ့အကျင့်တစ်ခုလို ဟိုဟို၊ သည် သည် စူးစမ်းလေ့လာမိသွားပါသည်။ ။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံး၏ ရွေ့လျားမှုများ သည် တဒင်္ဂမျှ ရပ်တန့်၍ သွား၏။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်...။ သူမ၏ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်နှင့် စိန်လော့ကတ်ဒီဇိုင်းအဆန်းလေးသည် သူတို့လိုလူတွေအတွက် လွယ်ကူသော ပစ်မှတ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ။

သီဟက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြနေမိ၏။ ထိုကောင်မလေးကို သီဟမ လုပ်ရက်ဘဲ ဘာကိုမှန်းမသိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း သူက ရှက်ရွံ့နေပြန်သည်။ ။ သူ့ရဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်သက်တမ်းတစ်လျှောက်၌ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းသာ သူက လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် တွေဝေနေခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဘတ်စ်ကားကြီးသည် တအိအိနှင့် မောင်းနှင်လာနေ၏။

ခြောက်မိုင်ခွဲမှ တံတားဖြူ၊ တံတားဖြူမှ မာလာ၊ ဟော... နောက်တစ်မှတ်တိုင်ဆို လှည်းတန်းကိုရောက်ပြီ။ လှည်းတန်းကျော်လျှင် လူတွေက ပြန်ချောင်သွားတော့မှာ မို့ အလုပ်လုပ်မည်ဆိုလျှင် ဒီအချိန်က အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကောင်မလေးမှာ လှည်းတန်း၌ ဆင်းမည့်လူအုပ်ထဲကို အတင်းတိုးနေရာ တဖြည်းဖြည်း သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သီဟက သူ့အဆင်မပြေတာ ကြာပြီဆိုသောအသိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်ပါသည်။ ။

သူနှင့်ကောင်မလေးမှာ လူအုပ်ကြား၌ ပူးကပ်သွားကြသည်။ သီဟက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။ ။ လှည်းတန်းရောက်တော့ ကားကြီးက တုန့်ခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။ လူတွေက ကားပေါ်မှ အတင်းတိုး

ငွေ့ကာ လုပြီးဆင်းနေကြသည်။ သီဟက ကားပေါ်မှ ဆင်းမယောင်နှင့် ဆင်းမည့်လူတွေကြားထဲ ဝင်တိုးခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း၌ အပေါက်ဝတွင် ဘေးသို့ကပ်၍ နေရစ်ခဲ့၏။

ကောင်မလေးကတော့ ဖိုင်လေးကိုပိုက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ သီဟလက်ထဲတွင် သူမ၏ စိန်လော့ကတ်နှင့် ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေး ရှိနေလေသည်။

သီဟသည် ကားကို မြေနီကုန်းရောက်သည် အထိ ဆက်၍ စီးလာခဲ့၏။ တကယ်ဆို အလုပ်အောင်မြင်သွားသဖြင့် ပျော်နေရမည့်အစား သူ့ရင်ထဲတွင် လေးလံနေရ၏။

ဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

သူ့အတွေးထဲ၌ ဖြူစင်သောဟန်ပန်နှင့် သူမ၏ ပုံရိပ်များက ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ သီဟသည် ခေါင်းကိုရမ်း၏။ သက်ပြင်းကိုချ၏။

ပြီးတော့ ... သူ့လက်ထဲက သူမ၏ ဆွဲကြိုးလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့နောင်တရချင်သလိုလို ခံစားရလေသည်။